

Nr 99.

Av herr **Gustafson** i Stockholm, om ändringar i förordningen om rätt för kommun att upptaga särskild avgift vid vissa offentliga nöjeställningar.

Sällan har väl ett riksdagsbeslut emottagits med så blandade känslor överallt i Sveriges bygder, som det om kommunernas rätt att pålägga nöjesskatt. Sällan har väl också en lag tillkommit med så tänjbara och för godtycklig tillämpning inbjudande bestämmelser som denna. Resultatet har också visat sig. De kommunala myndigheterna ha överhopats med klagomål över orättvis beskattning jämte ansökningar om befrielse från erläggande av skatt, detta senare vid sådana tillfällen och för sådana ändamål, som i lagen helt givet bort vara undantagna. Av en ingående undersökning, som företagits bland ett 70-tal av landets folkparker, har bland annat framgått, att olika bestämmelser tillämpats på nästan alla platser, där skatt uttagits. Det hela har gått efter fullständigt godtyckligt system, så att skatt uttagits i många fall med ända upp till 40 procent på biljettprisen, under det att andra äro helt befriade, beroende på den sammansättning kommunalrepresentationen har. Följden har också blivit, att en del av de parkföretag, som drabbats av skatten, antingen måste nedlägga sin verksamhet eller sätta sådana biljettpriser att publiken, som i huvudsak utgöres av de mindre bemedlade i samhället, får inställa sina besök. Mycket bråk har också åstadkommits på sådana platser, där två kommuner gränsa intill varandra, och endast den ena kommunen tillämpar skatten. Så har inträffat, att av två biografier på samma gata men i olika kommuner, den ena fått betala skatt, den andra icke. Vidare finnas många företag, såsom musik- och sångföreningar, folkparksföretag m. fl., som sträva efter att för en billig penning söka giva god och fostrande för-

ströelse, och som helt naturligt borde vara befriade från erläggande av denna skatt.

För att åstadkomma reda och enhetliga bestämmelser i lagen, får jag föreslå det riksdagen måtte besluta,

att sådan ändring i lagen om nöjesskatt företages, att föreningar och Folketsparkföretag, som arbeta för att åstadkomma god och fostrande förströelse för billig avgift, måtte befrias från erläggande av skatt, samt att skatten i övriga fall må utgå med 10 % å biljettpreisen.

Stockholm i januari 1921.

Hjalmar Gustafson.